

**Informacja w sprawie zasad realizacji obowiązku
pozyskania i umorzenia świadectw efektywności energetycznej
lub wniesienia opłaty zastępczej
za rok 2013.**

W nawiązaniu do Informacji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Nr 8/2014 w sprawie realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 12 ustawy o efektywności energetycznej - za rok 2013 z dnia 25 lutego 2014 r., wobec licznych zapytań podmiotów obowiązanych do realizacji ww. obowiązku, w szczególności przedsiębiorstw energetycznych, kierowanych do Urzędu Regulacji Energetyki w związku wątpliwościami interpretacyjnymi dotyczącymi sposobu wyznaczenia zakresu ww. obowiązku, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie informuję, że wszystkie osoby i podmioty stosujące prawo, w tym organy administracji publicznej, dokonują interpretacji przepisów prawa na własną odpowiedzialność i ryzyko, przy czym dokonana interpretacja może podlegać późniejszej weryfikacji w ewentualnym postępowaniu sądowym. Organy administracji publicznej czynią to w szczególności w toku postępowania administracyjnego, w odniesieniu do konkretnego stanu faktycznego. W konsekwencji poniższa informacja nie korzysta z przymiotu powszechnie wiążącej wykładni prawa.

1. W świetle obowiązującego od 1 stycznia 2013 r. art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2011 r. Nr 94, poz. 551 z późn. zm.) – dalej: „ustawa”, przedsiębiorstwo energetyczne, (...) o którym mowa w ust. 2, jest obowiązane uzyskać i **przedstawić do umorzenia** Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, zwanemu dalej "Prezesem URE", **świadectwo efektywności energetycznej**, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy, o wartości wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, nie większej niż 3% ilorazu kwoty **przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym, osiągniętego za dany rok, w którym obowiązek ten jest realizowany**, w przypadku przedsiębiorstwa energetycznego sprzedającego energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny tym odbiorcom i jedynkowej opłaty zastępczej, oznaczonej symbolem "O_{zj}", o którym mowa w ust. 5, lub uiścić **opłatę zastępczą, obliczoną w sposób określony w art. 12 ust. 5 ustawy**.
2. Z kolei zgodnie z art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy obowiązek, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, wykonuje przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Natomiast w myśl art. 12 ust. 3 ustawy obowiązek, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, nie dotyczy przedsiębiorstw energetycznych sprzedających ciepło odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli łączna wielkość mocy zamówionej przez tych odbiorców **nie przekracza 5 MW**. Powyższy przepis wyłącza zatem z realizacji obowiązku przedsiębiorstwa energetyczne sprzedające ciepło odbiorcom końcowym

przyłączonym do sieci na terytorium RP, jeżeli łączna wielkość mocy zamówionej przez tych odbiorców nie przekracza 5 MW. Przepis dotyczy łącznej mocy zamówionej przez odbiorców końcowych **przyłączonych do wszystkich sieci, zaopatrywanych w ciepło przez dane przedsiębiorstwo energetyczne.** W związku z tym określony limit wielkości mocy zamówionej dotyczy sumy mocy zamówionej przez odbiorców końcowych przyłączonych do wszystkich odcinków sieci eksploatowanych przez przedsiębiorstwo energetyczne. Ocena, czy tzw. sieć niskoparametrowa lub zewnętrzna instalacja odbiorcza spełnia kryterium sieci zgodnie z definicją art. 3 pkt 11 ustawy – Prawo energetyczne ma charakter obiektywny, co powoduje, że dowód braku obowiązku wynikający z braku możliwości zakwalifikowania tego rodzaju infrastruktury technicznej jako sieci w rozumieniu powyższej definicji spoczywa na przedsiębiorstwie energetycznym.

3. W myśl art. 12 ust. 4 ustawy kwotę przychodu, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy, pomniejsza się o:

- 1) kwotę przychodu ze sprzedaży gazu ziemnego przedsiębiorstwom energetycznym w celu jego zużycia na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła, z wyjątkiem sprzedaży tego gazu przedsiębiorstwom energetycznym, o których mowa w art. 12 ust. 3 ustawy;
- 2) kwotę przychodu ze sprzedaży gazu ziemnego w celu jego zużycia na cele nieenergetyczne;
- 3) kwotę akcyzy naliczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne z tytułu sprzedaży energii elektrycznej lub gazu ziemnego odbiorcy końcowemu;
- 4) koszt uzyskania świadectw pochodzenia i świadectw pochodzenia z kogeneracji przedstawionych przez przedsiębiorstwo energetyczne do umorzenia Prezesowi URE lub wartość uiszczoną przez to przedsiębiorstwo opłaty zastępczej, o których mowa w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.), z tytułu sprzedaży energii elektrycznej odbiorcy końcowemu;
- 5) koszt uzyskania świadectw efektywności energetycznej przedstawionych przez przedsiębiorstwo energetyczne do umorzenia Prezesowi URE, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy, lub wartość uiszczoną przez to przedsiębiorstwo opłaty zastępczej, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy;
- 6) kwotę przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej odbiorcy końcowemu, o którym mowa w art. 13 ust. 1 ustawy.

4. Opłatę zastępczą oblicza się według następującego wzoru (art. 12 ust. 5 ustawy):

$$O_z = O_{zj} \times E_p,$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

O_z - opłatę zastępczą wyrażoną w złotych,

- O_{zj} - jednostkową opłatę zastępczą, nie niższą niż 900 zł i nie wyższą niż 2.700 zł za tonę oleju ekwiwalentnego (w aktualnym stanie prawnym opłata zastępcza wynosi 1000 zł)¹,
- E_p - ilość energii pierwotnej, wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego, równą różnicy między ilością energii pierwotnej wynikającą z obowiązku określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 15 ustawy i ilością energii pierwotnej wynikającą ze świadectw efektywności energetycznej, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy, umorzonych przedsiębiorstwu energetycznemu, odbiorcy końcowemu oraz towarowemu domowi maklerskiemu lub domowi maklerskiemu, o których mowa w art. 12 ust. 2 ustawy, w terminie, o którym mowa w art. 27 ust. 3 ustawy.
5. Z kolei w myśl przepisów § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 września 2012 r. w sprawie sposobu obliczania ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej oraz wysokości jednostkowej opłaty zastępczej (Dz. U. z 2012 r., poz. 1039 – dalej: „rozporządzenie”), we wzorze służącym do obliczenia ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa, które jest obowiązane uzyskać i przedstawić do umorzenia przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy symbolem „Pn” oznaczono kwotę **przychodu ze sprzedaży** energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym, osiągniętego za rok rozliczeniowy przez dane przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy, pomniejszonego o kwoty i koszty, o których mowa w art. 12 ust. 4 ustawy, w [zł].

I. Kwestia określenia wartości przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy.

Mając na uwadze konieczność jednakowego obciążania kosztami związanymi z systemem wsparcia efektywności energetycznej każdej jednostki energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego, dla poszczególnych rodzajów energii, sprzedawanej przez dane przedsiębiorstwo energetyczne odbiorcom końcowym (co istotne - sprzedawanej wyłącznie odbiorcom końcowym, a nie sprzedawanej do innych przedsiębiorstw

¹⁾ Zgodnie z § 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 września 2012 r. w sprawie sposobu obliczania ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej oraz wysokości jednostkowej opłaty zastępczej (Dz. U. z 2012 r., poz. 1039) wysokość jednostkowej opłaty zastępczej, o której mowa w art. 12 ust. 5 ustawy, oznaczona symbolem O_{zj} , wynosi 1.000 zł za tonę oleju ekwiwalentnego.

energetycznych w celu dalszej odsprzedaży) - por. § 3 ust. 1 rozporządzenia z dnia 4 września 2012 r.², za przychody ze sprzedaży, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy należy uznać:

- w przypadku energii elektrycznej – wyłącznie przychody zależne od wolumenu sprzedanej energii elektrycznej wyrażonego w MWh (iloczyn ceny energii elektrycznej oraz jej ilości).

W ww. przychodach nie uwzględnia się m. in. przychodów z opłaty związanej z obsługą handlową odbiorców, przychodów z tytułu świadczenia usług przesyłania energii elektrycznej lub dystrybucji energii elektrycznej oraz przychodów związanych z ewentualnymi dodatkowymi opłatami obciążającymi odbiorców końcowych (np. z tytułu usług wykonywanych na dodatkowe zlecenie odbiorcy).

- w przypadku ciepła – wyłącznie przychody zależne od wolumenu sprzedanego ciepła wyrażonego w GJ (iloczyn ceny ciepła oraz jego ilości).

W ww. przychodach nie uwzględnia się m. in. przychodów ze sprzedaży mocy zamówionej w MW, sprzedaży nośnika ciepła, przychodów z opłaty związanej z obsługą odbiorców, przychodów z tytułu świadczenia usług przesyłania lub dystrybucji ciepła oraz przychodów związanych z ewentualnymi dodatkowymi opłatami obciążającymi odbiorców końcowych (np. z tytułu usług wykonywanych na dodatkowe zlecenie odbiorcy).

- w przypadku gazu ziemnego – wyłącznie przychody zależne od wolumenu sprzedanego gazu ziemnego wyrażonego w m³ lub MWh lub tonach (iloczyn ceny paliwa gazowego oraz jego ilości).

W ww. przychodach nie uwzględnia się m. in. przychodów związanych z opłatą abonamentową, przychodów z tytułu świadczenia usług przesyłania gazu ziemnego lub dystrybucji gazu ziemnego, przychodów z tytułu świadczenia usług magazynowania gazu ziemnego, przychodów z tytułu świadczenia usług skraplania lub regazyfikacji skroplonego gazu ziemnego oraz przychodów związanych z ewentualnymi dodatkowymi opłatami obciążającymi odbiorców końcowych (np. z tytułu usług wykonywanych na dodatkowe zlecenie odbiorcy).

Niezależnie od powyższego informuję, że odbiorca końcowy został zdefiniowany w art. 3 pkt 13a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 poz. 1059 z późn. zm.), jako odbiorca dokonujący zakupu paliw lub energii na własny użytek. Do własnego użytku nie zalicza się energii elektrycznej zakupionej w celu jej zużycia na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej. Natomiast w myśl art. 3 pkt 13 ustawy – Prawo energetyczne odbiorcą jest każdy, kto

² Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 4 września 2012 r. w sprawie sposobu obliczania ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej oraz wysokości jednostkowej opłaty zastępczej (Dz. U. z 2012 r., poz. 1039).

otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym. Nie są zatem odbiorcami w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo energetyczne np. lokatorzy mieszkań budynków wielolokalowych nieposiadający indywidualnej umowy zawartej z przedsiębiorstwem energetycznym. Odbiorcą jest wówczas właściciel lub zarządca budynku, z którym przedsiębiorstwo energetyczne zawarło umowę, który rozlicza koszty zakupu paliw lub energii w opłatach pobieranych od lokatorów.

II. Kwestia określenia wartości przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego w przypadku sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo energetyczne energii elektrycznej lub ciepła lub gazu ziemnego zarówno odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jak i odbiorcom końcowym pobierającym energię elektryczną lub ciepło lub gaz ziemny, które dostarczane są tym odbiorcom w sposób inny niż przy pomocy sieci odpowiednio: elektroenergetycznych lub ciepłowniczych lub gazowych.

Zakres przedmiotowy obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy odnosi się do kwoty przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego **do każdego odbiorcy końcowego**, któremu dane przedsiębiorstwo sprzedaje energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny (tj. nie tylko do odbiorcy końcowego przyłączonego do sieci), która to kwota powinna być uwzględniona przy obliczaniu wielkości obowiązku realizowanego za pomocą umorzonych świadectw efektywności energetycznej lub opłaty zastępczej.

Ponieważ przepis art. 12 ust. 1 ustawy (jak również § 2 ust. 1 rozporządzenia w zakresie zdefiniowania symbolu „Pⁿ”) odnosi się do odbiorców końcowych bez zawężania tej grupy jedynie do odbiorców końcowych przyłączonych do sieci, to przy ustalaniu zakresu obowiązku (wartości przychodu) należy uwzględnić wszystkich odbiorców końcowych, którym przedsiębiorstwo sprzedaje energię elektryczną lub ciepło lub gaz ziemny (tj. zarówno odbiorców końcowych przyłączonych do sieci, jak również odbiorców końcowych, którym energia elektryczna, ciepło lub gaz ziemny dostarczane są w sposób inny, niż za pomocą sieci – np. bezpośrednio ze źródła ciepła lub energii elektrycznej, przykładowo z wykorzystaniem instalacji własnych odbiorcy, lub transportu kołowego w przypadku sprzedaży skroplonego lub sprężonego gazu ziemnego).

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na fakt, iż obowiązek może spoczywać również na wytwórcy lub przedsiębiorstwie obrotu nie posiadającym sieci, natomiast korzystającym ze świadczenia usługi przesyłowej lub dystrybucyjnej.

III. Kwestia określenia wartości przychodu ze sprzedaży ciepła w przypadku sprzedaży ciepła do podmiotu, który część zakupionego ciepła przeznacza na własny użytek, np. na zaspokojenie własnych potrzeb grzewczych a część

zakupionego ciepła odsprzedaje dalej do swoich własnych odbiorców końcowych.

Mając na uwadze powołaną wcześniej definicję odbiorcy końcowego oraz sposób interpretacji zakresu obowiązku wynikającego z art. 12 ust. 1 ustawy, zaprezentowany powyżej w pkt. II, w przypadku podmiotu, który część zakupionego ciepła przeznacza na własny użytek, np. na zaspokojenie własnych potrzeb grzewczych (będąc w tym zakresie odbiorcą końcowym), a część zakupionego ciepła odsprzedaje dalej do swoich własnych odbiorców końcowych, do obliczenia ww. obowiązku należy przyjąć przychody ze sprzedaży ciepła do ww. podmiotu w części, w jakiej dokonuje on zakupu ciepła na swój własny użytek, tj. w takiej części, która jest związana z dostarczeniem ciepła dla tego podmiotu w związku z zaspokojeniem jego własnych potrzeb grzewczych.

IV. Kwestia sposobu określenia wielkości mocy zamówionej w aspekcie wyłączenia określonego w art. 12 ust. 3 ustawy.

Zgodnie z tym przepisem, obowiązek, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy nie dotyczy przedsiębiorstw energetycznych sprzedających ciepło odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli łączna wielkość **mocy zamówionej** przez tych odbiorców nie przekracza 5 MW.

Definicja zamówionej mocy cieplnej została zawarta m. in. w § 2 pkt 18 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz. U. z 2010 r. Nr 194, poz. 1291). Zgodnie z tym przepisem, pod pojęciem zamówionej mocy cieplnej należy rozumieć ustaloną przez odbiorcę lub podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci ciepłowniczej **największą** moc cieplną, jaka w danym obiekcie wystąpi w warunkach obliczeniowych (...). Zgodnie zaś z § 41 ust. 1 tego rozporządzenia, zamówiona moc cieplna jest ustalana przez odbiorcę **co najmniej na okres 12 miesięcy** i może być zmieniona wyłącznie w terminie ustalonym w umowie sprzedaży ciepła lub w umowie o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo w umowie kompleksowej.

Zatem do ustalenia łącznej wielkości mocy zamówionej, o której mowa w art. 12 ust. 3 ustawy o efektywności energetycznej, należy przyjąć łączną moc zamówioną określoną w umowach łączących zobowiązanego przedsiębiorcę i jego odbiorców końcowych, których postanowienia wiążą strony w roku realizacji obowiązku - 2013.

V. Kwestia rozumienia pojęcia celu nieenergetycznego w kontekście pomniejszenia przychodów ze sprzedaży gazu ziemnego o kwotę przychodu, o której mowa w art. 12 ust. 4 pkt 2 ustawy.

W związku z brakiem w ustawie o efektywności energetycznej definicji *celu nieenergetycznego* zasadne jest posłużenie się znaczeniem ww. pojęcia określonym w innym akcie prawnym, tj. w rozporządzeniu Komisji Europejskiej (UE) nr 147/2013 z dnia 13 lutego 2013 r. zmieniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 w sprawie statystyki energii w odniesieniu do wdrażania

aktualizacji miesięcznych i rocznych statystyk dotyczących energii, załącznik A, pkt 2.2, w którym „zużycie nieenergetyczne” zostało zdefiniowane jako „Nośniki energii wykorzystywane jako surowce w różnych sektorach; czyli nośniki, które nie zostały zużyte jako paliwo ani przetworzone na inne paliwo”. Należy wskazać, że wyjaśnienie terminu „zużycie nośników energii (paliw) w celach nieenergetycznych (surowcowych), znalazło się również w opracowanych przez Agencję Rynku Energii S.A. i wydanych przez Główny Urząd Statystyczny „Zasadach metodycznych sprawozdawczości statystycznej z zakresu gospodarki paliwami i energią oraz definicjach stosowanych pojęć”. Zużycie na cele nieenergetyczne zostało tam zdefiniowane jako zużycie nośników energii w charakterze surowców w procesie technologicznym przy produkcji określonych wyrobów, przy czym nośniki te nie są spalane ani zamieniane na inną postać energii. Zgodnie z wyjaśnieniami zamieszczonymi w ww. metodyce zużycie paliw na cele nieenergetyczne występuje głównie w przemyśle chemicznym i petrochemicznym, w których paliwa obok funkcji energetycznych spełniają rolę surowca. Typowymi przykładami nieenergetycznego (surowcowego) wykorzystania paliw są procesy produkcji amoniaku, karbidu, kauczuku, tworzyw sztucznych, farb, lakierów, elektrod węglowych.

VI. Kwestia pomniejszenia kwoty przychodu, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o koszt uzyskania nabytych świadectw pochodzenia, świadectw pochodzenia z kogeneracji oraz świadectw efektywności energetycznej przedstawionych przez przedsiębiorstwo energetyczne do umorzenia Prezesowi URE lub o wartość uiszczoną opłaty zastępczej.

1. Zakres przedmiotowy kosztów, o których mowa w art. 12 ust. 4 pkt 4 i 5 ustawy.

Za koszt **uzyskania nabytych** świadectw pochodzenia, świadectw pochodzenia z kogeneracji oraz świadectw efektywności energetycznej przedstawionych przez przedsiębiorstwo energetyczne do umorzenia Prezesowi URE **(i umorzonych przez Prezesa URE)** należy uznać **wyłącznie:**

- 1) wydatki na nabycie ww. świadectw w celu ich umorzenia (tj. wartość zakupu w zł świadectw przedstawionych Prezesowi URE do umorzenia w ilości wynikającej z obowiązku realizowanego w danym roku rozliczeniowym),
- 2) związane z nabyciem ww. świadectw opłaty giełdowe i prowizje, takie jak:
 - prowizja domu maklerskiego,
 - prowizja TGE S.A.,
 - prowizja IRGIT,
 - prowizja Rejestrów odpowiednich świadectw w wysokości odpowiadającej danej ilości praw majątkowych.

Do ww. kosztów **nie zalicza się** natomiast prowizji i kosztów za umorzenie świadectw, takich jak:

- prowizja Rejestrów odpowiednich świadectw w wysokości odpowiadającej danej ilości praw majątkowych;
- wydanie dokumentu stwierdzającego prawa majątkowe wynikające z ww. świadectw,

co wynika z literalnego brzmienia przepisu art. 12 ust. 4 pkt 4 i 5 ustawy.

2. Sposób ujęcia kosztów, o których mowa w art. 12 ust. 4 pkt 4 i 5 ustawy przy pomniejszeniu kwoty przychodu, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy.

Obliczenie opłaty zastępczej za dany rok rozliczeniowy w kontekście możliwości odliczenia od kwoty przychodu wartości uiszczonej opłaty zastępczej, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 4 i 5 ustawy o efektywności energetycznej, kwotę przychodu, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy, tj. kwotę przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym, **osiągniętego za dany rok, w którym obowiązek ten jest realizowany**, pomniejsza się o:

- a) koszt uzyskania świadectw pochodzenia i świadectw pochodzenia z kogeneracji przedstawionych przez przedsiębiorstwo energetyczne do umorzenia Prezesowi URE lub wartość uiszczoną przez to przedsiębiorstwo opłaty zastępczej, o których mowa w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy – Prawo energetyczne, z tytułu sprzedaży energii elektrycznej odbiorcy końcowemu,
- b) koszt uzyskania świadectw efektywności energetycznej przedstawionych przez przedsiębiorstwo energetyczne do umorzenia Prezesowi URE, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej lub wartość uiszczoną przez to przedsiębiorstwo opłaty zastępczej, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 tej ustawy.

Mając na uwadze, że w art. 12 ust. 4 ustawy o efektywności energetycznej ustawodawca nie wskazał wprost okresu poniesienia kosztów, o jakich mowa w tym przepisie, należy przyjąć, iż jest to okres tożsamy z rokiem realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 tej ustawy (obecnie 2013). Jednocześnie uznając, iż zamiarem ustawodawcy było pomniejszenie podstawy realizacji obowiązku wskazanego w art. 12 ust. 1 ustawy o koszt uzyskania świadectw i wartość uiszczoną opłaty zastępczej odnoszących się do **realizacji** obowiązku, w konsekwencji do kosztów tych można również zaliczyć koszty związane z realizacją obowiązków wskazanych w art. 12 ust. 4 pkt 4 i 5 cytowanej ustawy poniesione do 31 marca roku następnego (2014).

W konsekwencji dla celów wyznaczenia poziomu realizacji obowiązku o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 2 ustawy, kwotę przychodu, o której mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej (obecnie za 2013 r.) można pomniejszyć o:

- a) koszty uzyskania świadectw pochodzenia, świadectw pochodzenia z kogeneracji i świadectw efektywności energetycznej, poniesione w roku 2013 r. (od 1 kwietnia 2013 r.) oraz w roku 2014 (do końca marca 2014 r.) które to świadectwa zostały umorzone przez Prezesa URE do dnia 31 marca 2014 r. w celu realizacji obowiązków za rok 2013,
- b) wartość opłat zastępczych o których mowa w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy – Prawo energetyczne oraz w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy, uiszczonych w terminie do dnia 31 marca 2014 r. w celu realizacji obowiązków za rok 2013. W przypadku opłaty zastępczej, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy wyliczenie następowaloby „szacunkowo”, do późniejszej weryfikacji. Niedopłata winna być uzupełniona w ustawowym terminie (do końca marca 2014 r.), natomiast o zwrot ewentualnej nadpłaty zobowiązani przedsiębiorcy mogliby natomiast zwrócić się do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

VII. Kwestia dokładności wyliczenia ilości energii pierwotnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego o symbolu E_p , o której mowa w art. 12 ust. 5 ustawy.

Należy przyjąć wyliczenie parametru E_p , do trzech miejsc po przecinku zgodnie z regułami matematycznymi.

VIII. Kwestia dokumentowania podstawy do określenia wysokości obowiązku.

W świetle art. 14 ustawy **przedsiębiorstwo energetyczne**, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 12 ust. 2 ustawy, przedstawia Prezesowi URE, na jego żądanie, dokumenty lub informacje niezbędne do oceny wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

Mając na uwadze brzmienie art. 14 ustawy, który stanowi obowiązek przedstawiania m.in. przez przedsiębiorstwo energetyczne Prezesowi URE, na jego żądanie, dokumentów lub informacji niezbędnych do oceny wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, uzasadnionym jest przyjęcie poglądu, że na przedsiębiorstwie energetycznym spoczywa obowiązek gromadzenia wszelkich danych objętych dyspozycją art. 12 ust. 4 ustawy, w tym prowadzenia ewidencji przychodów ze sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym, osiągniętego za dany rok, w którym obowiązek ten jest realizowany, odpowiednich rejestrów naliczonej akcyzy z tytułu sprzedaży energii elektrycznej lub gazu ziemnego odbiorcy końcowemu oraz gromadzenia pozostałych dokumentów związanych z prowadzeniem działalności generującej obowiązki o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 2 ustawy (przykładowo w postaci faktur, oświadczeń odpowiednich podmiotów, deklaracji podatkowych, czy też innych dokumentów przewidzianych przepisami prawa) w sposób umożliwiający ocenę wykonania ww. obowiązku przez Prezesa URE. Przy prowadzeniu ww. ewidencji czy rejestrów oraz gromadzeniu odpowiednich dokumentów należy więc kierować się w szczególności systematyką wynikającą z przepisów art. 12 ustawy.

Na marginesie należy podnieść, iż analiza treści art. 12 ust. 4 ustawy wskazuje, że informacje, których przedstawienie Prezesowi URE będzie wymagane w ramach procesu rozliczenia przez ten organ obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, są gromadzone przez przedsiębiorców również z uwagi na wymogi wynikające z innych przepisów prawa (rachunkowości, przepisów podatkowych, etc.), co powoduje, iż profesjonalnie działający przedsiębiorca nie powinien mieć problemu z ich przekazaniem.

IX. Kwestia zakresu podmiotowego obowiązku określonego w art. 12 ust. 1 ustawy w kontekście brzmienia przepisów art. 2 ust. 2 ustawy.

Art. 2 ust. 1 ustawy stanowi, iż przepisy ustawy stosuje się do przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Natomiast w myśl art. 2 ust. 2 ustawy przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) urządzeń technicznych i instalacji używanych wyłącznie w celach wojskowych;
- 2) instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji w rozumieniu ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784, z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 oraz z 2009 r. Nr 215, poz. 1664), z wyjątkiem urządzeń potrzeb własnych.

Przepisy dotyczące obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, o którym mowa w art. 12 ustawy, nie przewidują uzależnienia zakresu tego obowiązku od ewentualnego wykorzystywania urządzeń i instalacji wymienionych w treści art. 2 ust. 2 ustawy. Zatem każde przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny do odbiorców końcowych jest objęte obowiązkiem, o których mowa w art. 12 ustawy (wyjątek stanowi omówiona wyżej regulacja zawarta w art. 12 ust. 3 ustawy).

X. Kwestia kalkulowania opłaty zastępczej dla energii elektrycznej, ciepła i gazu ziemnego.

W przypadku przedsiębiorstw energetycznych sprzedających odbiorcom końcowym jednocześnie energię elektryczną i/lub ciepło i/lub gaz ziemny opłatę zastępczą należy kalkulować wspólnie odpowiednio dla energii elektrycznej, ciepła i gazu ziemnego, co wynika w szczególności z brzmienia § 2 ust. 1 rozporządzenia w zakresie zdefiniowania symbolu „Pn”.

Uwaga:

Umorzenie świadectwa efektywności energetycznej wymaga przeprowadzenia postępowania administracyjnego w celu wydania decyzji administracyjnej w tym przedmiocie.

Zatem mając na uwadze fakt, że w myśl art. 27 ust. 3 ustawy o efektywności energetycznej, świadectwo efektywności energetycznej umorzone **do dnia 31 marca**

danego roku kalendarzowego jest uwzględniane przy rozliczeniu wykonania obowiązku określonego w art. 12 ust. 1 ustawy **w poprzednim roku kalendarzowym**, w celu wykonania ww. obowiązku za 2013 r. wskazane jest złożenie wniosków o umorzenie świadectw efektywności energetycznej z odpowiednim wyprzedzeniem, tak aby umożliwić organowi administracji publicznej załatwienie sprawy w terminie umożliwiającym wywiązanie się przez podmioty zobligowane z obowiązków nałożonych przepisami ustawy.